

БЫВА МѢДОВОЗДАТЕЛЬ НА ОНІА КОНТО ГО ТРАСАТЪ.

7 Съ вѣра та Ише, като мѣ
быде говорено отъ Бога за веци,
които юще не кеше виделъ, оу-
боисе, и направи ковчегатъ да
изгави свойатъ домъ: чрезъ
който (ковчегъ) исди (сичкиатъ)
свѣтъ, и быде наслѣдникъ на
правда та, којто (происходи) отъ
вѣра та.

8 Съ вѣра та Явраамъ, като
быде повыканъ, послыша да оти-
де въ земля та, којто щеше да
приме да наследи, и излѣзе,
кезъ да знае каде отива.

9 Съ вѣра та се засели той
на обѣтованна та земля като на
чужда, и живѣеше въ шатри съ
Ісаака и съ Іаквба, којто кеха и
они наследници на това исто то
вѣщаніе.

10 Защото той се надаше да
наследи синъ градъ, којто има
основанія, и на когото е худож-
никъ и сградителъ Богъ.

11 Съ вѣра та и сама сарра
(којто кеше неплодна), пріѧ сила
да зачне, и роди неспоретъ вре-
ме то на возрастата си, понеже
помысли (дајио е) вѣренъ онъй,
којто (и го) кеше вѣщалъ.

12 За това и самъ отъ едно-
гъ (человѣка), а и той оумер-
телъ, родиhsе (толку много че-
ловѣци), като збѣзды те на не-
ко то, и като кесчисленыятъ
песокъ, којто е по край море то.

13 Сички те тїа съ вѣра оу-
мрѣха и не пріаха вѣщаніа та,

но отъ далече ги видѣха, и оу-
вѣрихсе (за нихъ), и родовада-
се, и испобѣдаха, зашо са стран-
ни и пришелци на земля та.

14 Защото, којто говоратъ
таквіа (словеса), покагватъ (та-
вишъ) зашо трасатъ отечество).

15 И ако бы имали на мысль
та си онова (отечество), отъ кое-
то излѣзоха, имали бы време
да се вѣрнатъ (въ него).

16 Но они желаеха по добро
сирѣчъ некесно то, златова и Богъ
не се срамъва, да се нарече Богъ
ниченъ: защото имъ е пригот-
вилъ градъ.

17 Съ вѣра та Явраамъ при-
несе (на жертва) Ісаака, когато
го искъшаваше Богъ, и онъй кој-
то пріѧ вѣщаніа та, принесе е-
динороднаго (сына свогого).

18 Комъто быде речено: зашо
отъ Ісаака юшъ да се нарече теже
сѣме:

19 Понеже мыслеше зашо Богъ
е силенъ да воскреси (Ісаака) и
отъ мертвъ тѣ, да това го и во-
спріѧ като образъ на воскресе-
ніе то.

20 Съ вѣра та благослови І-
саакъ Іаквба и Ісаака да онъя
работы, които щеха да имъ се
слѣчатъ.

21 Съ вѣра та Іаквбъ, кога-
то оумираше, благослови и двама
та синове Іисифовы: и поклони
имъ се (като се впре) на край
тоага та си.

22 Съ вѣра та Іисифъ, като
оумираше, воспомена зашо юшеха